

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 11/19
Люксембург, 7 февруари 2019 г.

Решение по дело C-322/17
Eugen Bogatu/Minister for Social Protection

Правото на Съюза не изисква дадено лице да извършва дейност като заето лице в държава членка, за да може да получава там семейни обезщетения за децата си, които пребивават в друга държава членка

Освен това посоченото право на семейни обезщетения не е налице само в случаите, в които молителят първо е получавал зависещо от вноски обезщетение

През януари 2009 г. г-н Eugen Bogatu — румънски гражданин, който пребивава в Ирландия от 2003 г., иска от ирландските органи да му бъде отпуснато обезщетение за двете му деца, които пребивават в Румъния.

Г-н Bogatu извършва дейност като заето лице в Ирландия между 2003 г. и 2009 г. След като губи работата си през 2009 г., той получава обезщетение за безработица, зависещо от вноски (2009—2010), след това обезщетение за безработица, независещо от вноски (от април 2010 г. до януари 2013 г.) и накрая — обезщетение за болест (2013—2015).

Ирландските органи уведомяват г-н Bogatu за решението си да уважат молбата му за семейни обезщетения, с изключение на частта относно периода от април 2010 г. до януари 2013 г. Основание за отказа е обстоятелството, че според тях през посочения период молителят не е отговарял на нито едно от условията, които дават право на семейни обезщетения за неговите пребиваващи в Румъния деца, тъй като не е извършвал дейност като заето лице в Ирландия, нито е получавал там зависещо от вноски обезщетение. Г-н Bogatu оспорва това решение, като поддържа, че ирландските органи се основават на неправилно тълкуване на правото на Съюза.

Сезираният със спора High Court (Висш съд, Ирландия) отправя до Съда на ЕС въпроса дали Регламентът за координация на системите за социална сигурност¹ трябва да се тълкува в смисъл, че за да има лице, чиито деца пребивават в друга държава членка, право на семейни обезщетения в държавата членка на пребиваването си, е необходимо то да извършва дейност като заето лице в последната държава членка, или тя да му изплаща парично обезщетение поради или вследствие на такава дейност.

В днешното си решение Съдът установява, на първо място, че Регламентът гласи, че дадено лице има право на семейни обезщетения в съответствие със законодателството на компетентната държава членка, включително за членовете на неговото семейство, които пребивават в друга държава членка, както ако те пребивават в първата държава членка. Следователно Регламентът не изисква това лице да има специален статут и по-специално статута на заето лице, за да има то право на семейни обезщетения.

Освен това Съдът отбелязва, че от контекста и целта на Регламента следва, че семейните обезщетения за пребиваващи в друга държава членка деца могат да се дължат на различни основания, а не само поради извършването на дейност като заето лице.

¹ Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност (ОВ L 166, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82, поправка ОВ L 33, 2008 г., стр. 12).

Накрая, Съдът подчертава, че Регламентът е плод на развитие на законодателството, което отразява по-специално волята на законодателя на Съюза да предостави правото на семейни обезщетения и на други категории лица, а не само на заетите лица.

На второ място, Съдът отбелязва, че Регламентът не поставя правото да се получават семейни обезщетения за пребиваващи в друга държава членка деца в зависимост от изискването молителят да получава парични обезщетения поради или вследствие на дейност като заето лице.

Ето защо изводът на Съда е, че **за да има дадено лице право на семейни обезщетения в компетентната държава членка за своите деца, които пребивават в друга държава членка, не е необходимо нито това лице да извършва дейност като заето лице в първата държава членка, нито да получава от нея парично обезщетение поради или вследствие на такава дейност.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293